

Ple del Parlament

IX legislatura / Primer període / 20 de desembre de 2010

Ple del Parlament

Presidència

de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 2, primera reunió

SESSIÓ NÚM. 2.1

La sessió s'obre a les onze del matí i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern en funcions.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat del programa i votació d'investidura del diputat H. Sr. Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/09).

La presidenta

Comença la sessió.

Em plau saludar, en nom de la cambra, el delegat del Govern, els expresidents, exconsellers, exdiputats i autoritats que avui ens acompanyen. Molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, diputades i diputats. Abans d'iniciar el debat de l'únic punt de l'ordre del dia de la sessió, aquesta presidència informa que l'excel·lentíssim senyor López Tena, en nom propi i dels diputats de Solidaritat Catalana per la Independència, ha presentat un escrit a la Mesa del Parlament sobre l'ordenació d'aquest debat.

Em plau informar a la cambra que la Mesa, reunida aquest matí, ha resolt desestimar la reclamació formulada, fet que ja s'ha notificat als autors de la reclamació i a la resta dels grups parlamentaris.

Debat

del programa i votació d'investidura del diputat H. Sr. Artur Mas i Gavarró, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/09)

L'únic punt de l'ordre del dia és el debat del programa i votació d'investidura del diputat honorable senyor Artur Mas i Gavarró a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'article 127 del Reglament del Parlament de Catalunya, el debat d'investidura ha de començar amb la lectura de la resolució de la presidenta del Parlament en la qual es proposa un candidat a la presidència. Prego al secretari primer que doni lectura a aquesta resolució.

El secretari primer

«Presidència del Parlament. D'acord amb l'article 4 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, i una vegada consultats els representants dels partits i els grups polítics amb representació parlamentària, proposo a la cambra el diputat honorable senyor Artur Mas i Gavarró com a candidat a la presidència de la Generalitat.

»La presidenta del Parlament de Catalunya, Núria de Gispert i Català.

»Palau del Parlament, 17 de desembre de 2010.»

La presidenta

El candidat proposat, l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya. Molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, senyores i senyors diputats, president Jordi Pujol, president Heribert Barrera, senyores i senyors, en compliment de l'encàrrec rebut per la presidenta del Parlament, em presento davant d'aquesta cambra per formalitzar la meva candidatura a ser investit com a cent vint-i-novè president de la Generalitat de Catalunya, presentar el programa de govern que l'acompanya i demanar-los, si escau, la seva confiança.

Si em permeten una breu referència personal, els diré que, durant el llarg camí de gairebé deu anys que m'ha dut fins aquí, fins a aquesta sessió d'investidura, en molts moments m'he preguntat quins sentiments impregnarien, en aquest moment, el meu esperit. I avui puc dir que l'únic sentiment que m'acompanya és el de l'agraïment. No hi ha ni en el meu cor ni en el meu cap cap racó, per petit que sigui, reservat al ressentiment o a l'esperit de revenja. Sento un profund agraïment per totes les persones que, durant tots aquests anys, m'han ajudat a mantenir el rumb de la nostra navegació i, sobretot, agraïment al poble de Catalunya que, d'una manera clara, va dipositar recentment una gran dosi de confiança en el nostre projecte.

Compareixo davant de vostès, representants elegits pel poble de Catalunya per als propers quatre anys, amb la mateixa triple actitud que vaig expressar després de conèixer el resultat electoral: amb la humilitat de saber-me no pas salvador, sinó simple servidor d'un país i d'una pàtria; amb un gran sentit de la responsabilitat pel pòsit de confiança que ens ha atorgat el poble català i pels reptes de gran calat que hem de saber superar entre tots i amb una viva esperança plena d'il·lusió i de convicció en un futur millor per als gairebé set milions i mig de catalans i catalanes, als quals aspiro a fer un bon servei.

Sé que no puc demanar a la resta de grups que assumeixin en la seva totalitat el programa que ara els presentaré; sí que puc, però, apel·lar al seu sentit de la

responsabilitat per llegir conjuntament el missatge del poble català a les urnes i facilitar, en conseqüència, la governació del país.

Sóc molt conscient que, tot i disposar d'una gran majoria, aquesta no és suficient per si sola ni per garantir la investidura ni la posterior governabilitat. Cal, per tant, un exercici constant de diàleg, de recerca de consensos i d'acords. He de dir que em sento còmode amb aquest escenari, com crec haver demostrat amb els nombrosos pactes que hem assolit en els nostres anys d'oposició.

Faig front a aquest debat d'investidura conscient de les enormes incerteses i dificultats que viu el nostre país: la crisi econòmica clarament no superada; les seves conseqüències socials, manifestades sobretot en l'atur, la precarietat, la pobresa i el risc d'exclusió d'una part significativa de la nostra població; la crisi de les finances públiques, que amenaça el manteniment i l'enfortiment del nostre estat del benestar i dels programes de modernització i competitivitat del nostre país; la crisi de confiança dels ciutadans en les institucions i en la política; la crisi de relació entre Catalunya i l'Estat, evidenciada de manera prou clara amb la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, que obliga a redefinir sobre bases noves l'esmentada relació Catalunya-Espanya; i, finalment, la crisi d'actituds i de valors, que va més enllà de la política, que afecta la societat i que ens aboca a una creixent desvinculació entre el legítim interès individual i el necessari bé comú. A tot això ens enfrontem, que no és poca cosa.

Tanmateix, com més grans siguin les dificultats, més estímuls hem de trobar per vèncer-les. En aquest sentit, estic fermament convençut que Catalunya tornarà a vèncer en aquests moments difícils de la seva història.

Sento, per tant, la necessitat i el deure de subratllar que tenim un país amb grans actius, en el qual podem confiar plenament. Tenim un país que conserva un alt grau de dinamisme i de capacitat d'iniciativa, de ganes de fer coses; una cohesió interna que altres països més rics del nostre entorn voldrien per a ells mateixos; un país creatiu i amb talent; una base econòmica molt diversificada i, en bona part, oberta cap a l'exterior; un teixit associatiu viu i ben present a tota la geografia catalana; una cultura i una llengua que segueixen definint la nostra identitat mil·lenària; centres de formació, en les diferents etapes de l'ensenyament, d'alta

qualitat i ben reconeguts; una base científica cada vegada més sòlida; una posició geogràfica que ens permet exercir la capitalitat Mediterrània, i una personalitat nacional no només capaç de sobreviure, sinó de projectar-se amb força cap al futur, ben empeltada d'aportacions i corrents molt diversos.

Crec, per tant, en aquest país i en la seva gent. Crec en la capacitat de superació i de fer front a les dificultats. Crec en la força del treball i de la feina ben feta i en l'empenta per emprendre nous reptes i noves responsabilitats. Crec en el talent i en la capacitat creativa que tenim en molts àmbits i que ens fan ser reconeguts arreu. Crec que si aprofitem la força dels nostres actius i la sumem a l'esforç decidit per afrontar i superar els reptes no solament superarem les dificultats, sinó que en sortirem més forts i més ben preparats.

El missatge de canvi que el poble de Catalunya ens ha donat el passat 28 de novembre penso que va més enllà de la política o del Govern. El canvi el que aquest país reclama és també un canvi d'actituds, de maneres de fer i de valors.

Permetin-me, per tant, que abans d'endinsar-me en el programa de govern els parli de les actituds i els valors amb què el Govern que aspiro a presidir ha d'enfocar aquest nou cicle que encetem.

Primer. El Govern que aspiro a presidir serà el Govern de Catalunya, sense cap més element que l'adjectivi o el defineixi; un govern per a tots, ens hagin votat o no.

Segon. El Govern que aspiro a presidir serà un govern transparent i clar, tant pel que fa a explicar a la ciutadania la difícil realitat que li pertoca gestionar com per definir i dur a terme les propostes i accions per a fer-hi front.

Tercer. El Govern que aspiro a presidir serà un govern dialogant, obert a les aportacions de tothom, un govern que demana ajut i que vol ser ajudat; ajudat per part de vostès, els grups parlamentaris que representen la voluntat popular, i ajudat per persones destacades de la nostra societat, que poden posar el seu talent i la seva experiència al servei de grans objectius de país.

En aquest sentit, i només a tall d'exemple, els anuncio que he demanat al president del Cercle d'Economia, senyor Salvador Alemany, i al president del Col·legi de

Metges de Barcelona, senyor Miquel Vilardell, que posin en marxa consells assessors de format reduït i no retribuïts que ajudin el Govern a la reactivació econòmica i al creixement, en el primer cas, i a la modernització i millora del nostre sistema de salut, en el segon cas; consells assessors que estaran a disposició també del Parlament i als quals, fins i tot, es podrà encarregar gestions i accions concretes en nom del mateix Govern.

Quart. El Govern que aspiro a presidir tindrà un alt sentit institucional. El meu propòsit és que tot allò que funciona no ha de ser canviat. El nou Govern se sentirà orgullós de tot allò que s'hagi fet bé per part d'anteriors governs i ho defensarà com a propi.

Cinquè. El Govern que aspiro a presidir estarà compost per persones d'alta capacitat tècnica i professional, un govern amb la millor gent disponible, un govern que combini experiència i força política amb alta i reconeguda professionalitat.

I sisè. El Govern que aspiro a presidir, amb el president al capdavant donant exemple, es caracteritzarà per la seva austeritat, la seva honestedat, la seva cohesió, el seu esperit de treball, el seu sentit de país i la seva capacitat de prendre decisions, amb un lideratge ferm, serè i dialogant.

Passo, a partir d'ara, a presentar les prioritats del nostre programa de govern. Procuraré no caure en el detall excessiu, que podria dificultar la comprensió del projecte de fons, amb el benentès que, en el transcurs del debat, respondré a les qüestions més concretes o puntuals que vostès vulguin plantejar.

Per altra banda, em sembla imprescindible de cara a introduir el programa de govern per als propers quatre anys mostrar una gran prudència davant el desconeixement sobre la situació financera real del Govern de la Generalitat. No plantejo aquesta reflexió com un retret, sinó com una responsable i necessària expressió de cautela davant de l'actual situació, i per ser conscients, també, de quin és el punt de partida amb què hem d'encarar el futur.

Sé de la bona predisposició de l'actual Govern i del conseller d'Economia en particular per fer un traspàs de poders clar i ordenat. A partir d'aquell moment, coneixerem la situació real de les finances de la Generalitat, que haurem de

complementar amb estudis propis per arribar a una fotografia final de l'estat de les nostres finances.

Certament imaginem una situació difícil i delicada, però també sabem de la fortalesa i del potencial que té la institució de la Generalitat per fer front a la necessitat d'estabilitzar les seves finances.

És per tot plegat que ens obliguem a un exercici de prudència programàtica en presentar els eixos i les accions principals que volem dur a terme en aquesta propera legislatura. No hi vegin, en aquesta prudència, una excusa, sinó un exercici de màxima responsabilitat.

Programa de govern, el resumiré en vuit grans eixos i una conclusió final.

Primer eix: economia, empresa i ocupació. El primer i principal objectiu del proper Govern serà aixecar Catalunya econòmicament i lluitar contra la xacra social que representa un atur superior al 17 per cent, que, en el cas dels joves de menys de vint-i-cinc anys arriba al 40 per cent.

Reitero el que vaig expressar uns mesos enrere: no podem dir, com a país, que hem sortit de la crisi econòmica fins que no reduïm com a mínim a la meitat la xifra d'atur actual, que tot just ens permetria equiparar-nos a la mitjana europea actual. Vegin en aquest propòsit de reducció dràstica de l'atur no tant un objectiu de govern, sinó un objectiu de país; a tots ens pertoca sumar esforços per donar compliment a la primera preocupació de la nostra societat. L'únic camí que ens pot portar a crear ocupació és recuperar el valor social de l'empresa, entesa com a cèl·lula bàsica de qualsevol sistema econòmic, l'empresa com a lloc comú del sentit emprenedor i del sentit professional i del treball. Ens cal urgentment situar el valor i el concepte d'empresa a dalt de tot de l'escala del prestigi social.

Per fer front a l'objectiu de país de reducció substancial de l'atur, el Govern desenvoluparà un pla per a la reactivació econòmica i el creixement, debatut i, si s'escau, consensuat amb aquest Parlament i amb el conjunt dels agents econòmics i socials. Davant de l'espiral de la crisi –disminució del consum, caiguda de l'activitat econòmica i de la inversió, tancament d'empreses, destrucció d'ocupació–, aquest pla hauria de crear el marc que ens permetés contraposar-hi

l'espiral de la prosperitat, basada en la moderació fiscal, major liquiditat per a les pimes, menor morositat, mesures de competitivitat basades en la triple I – innovació, internacionalització i infraestructures–, formació per a l'ocupació, i un pla de reformes estructurals, tant a nivell català com estatal. Desenvolupo, a grans trets, aquestes idees.

Primera. El Govern desenvoluparà una política fiscal que incentivi el creixement econòmic i l'activitat productiva. Només des del creixement econòmic aconseguirem crear més llocs de treball i incrementar els recursos disponibles per a les polítiques públiques. Cal, doncs, moderació fiscal si volem créixer econòmicament. Certament, cal també reduir els dèficits públics, però és preferible fer-ho gastant millor que no pas apujant els impostos de manera genèrica. És des d'aquesta perspectiva de moderació fiscal que s'hauran de revisar de manera progressiva els increments impositius adoptats darrerament pel Govern i equiparar l'impost de successions i donacions al d'aquells territoris de l'Estat amb una fiscalitat més favorable, a fi d'eliminar qualsevol discriminació entre Catalunya i la resta de l'Estat. En un sentit més ampli, qualsevol increment de la pressió fiscal ha de ser posterior a la recuperació econòmica, però no anterior, com passa ara, dificultant o alentint la mateixa recuperació.

Segona. El Govern ha de fer tot el possible per afavorir una major circulació del diner, posant en marxa un potent sistema d'avalis públics, especialment dirigit a les petites i mitjanes empreses, que són les que tenen més dificultat per accedir al crèdit. El progressiu compliment de la Llei de la morositat ha de ser un altre element que permeti alleugerir les tensions de tresoreria de moltes empreses i proveïdors del sector públic.

Tercera. El Govern ha d'utilitzar tots els instruments al seu abast per impulsar un model econòmic basat en l'estalvi i la inversió, les exportacions, el valor afegit, la formació i les millores de la productivitat, i superar així un model obsolet, fonamentat en l'excés de consum a base de grans endeutaments, la bombolla immobiliària, l'ocupació poc qualificada i un diferencial inassumible entre importacions i exportacions.

Quarta. El Govern ha de donar prioritat a les polítiques micro, que millorin la productivitat del nostre teixit econòmic. Si volem mantenir i reforçar el nostre benestar, cal millorar la nostra productivitat, perquè si no ho fem ens veurem abocats a pèrdues de benestar col·lectiu. Polítiques econòmiques micro signifiquen més i millors infraestructures de transport, des del corredor del mediterrani, viari i ferroviari, fins a un sistema aeroportuari propi i autònom, que reforcin la nostra capacitat exportadora de béns i serveis. Polítiques econòmiques micro signifiquen apostes clares de transformació de diners en coneixement –la recerca–, i de coneixement en diners –la innovació–, aprofitant al màxim el vigent Pacte nacional per a la recerca i la innovació, en un moment en què Catalunya s’ha situat en el mapa europeu, i en alguns casos mundial, en aquests terrenys de futur. Polítiques micro signifiquen acompanyar i facilitar la internacionalització del nostre teixit productiu, tenint ben present que la conquesta de mercats exteriors requereix una acció constant, dinàmica i lliure de burocràcia per part del Govern. Polítiques micro signifiquen també una bona i eficaç orientació de la formació professional, assignatura eternament pendent a Catalunya i aposta que es veurà convenientment reflectida en l’organigrama del nou Govern.

Cinquena. El Govern que aspiro a presidir serà un govern *business friendly*, amic de l’activitat econòmica. Els sectors productius han de veure en el Govern un aliat que afavoreix el seu creixement i desenvolupament, en lloc d’un agent que posa traves i dificulta l’activitat econòmica.

Això requereix accions específiques per als autònoms i les microempreses, i per a les pimes en general; infraestructures i centres de suport per a la indústria, perquè no hem d’oblidar que una part de la recuperació econòmica l’haurem de basar en una clara aposta de relançament industrial. Accions específiques en el camp de la construcció i l’habitatge, sabent que aquest sector no ha de tornar a tenir un pes tan determinant com havia tingut en els anys del *boom* immobiliari, però sense oblidar que Catalunya disposa d’una base professional i tècnica en aquest sector que hem de saber valorar i aprofitar en el futur. Accions en l’àmbit del comerç, amb una nova llei general del comerç i dels serveis de Catalunya, amb l’objectiu d’unificar, actualitzar i completar la normativa actualment dispersa, per tal de

recuperar i potenciar el model català de comerç. Accions en el terreny del turisme, com la consolidació de la marca «Catalunya» com a destinació turística i la creació de la línia «Turisme futur» com a sistema permanent de finançament adaptat a les necessitats específiques de les empreses turístiques. Accions en el món agrari i ramader, aplicant els acords del Ple monogràfic celebrat el passat mes d'abril d'enguany; per exemple, estimulants mesures d'acompanyament per a la implantació de les polítiques ambientals en l'agroindústria, introduint un règim simplificat per a la legalització ambiental d'instal·lacions de petita dimensió o situada en municipis rurals, o defensant el sector agrari català davant les institucions europees; en definitiva, situant, tal com vàrem dir, la pagesia com un sector estratègic del nostre país. Amb la mateixa fermesa i actitud cal també defensar el sector pesquer, amb el compromís, entre altres, de desenvolupar mesures de suport a la comercialització dels productes de la pesca de casa nostra. Accions específiques també per anar consolidant sectors amb gran potencial de cara al futur i amb una identificació clara amb el territori català, com poden ser les indústries culturals, la indústria de la salut, la indústria agroalimentària i la indústria del disseny.

Aquestes són accions i prioritats que han d'ajudar a fer realitat l'espiral de la prosperitat que els indicava i donar sortida a la recuperació econòmica de Catalunya, hi insisteixo, primera i principal prioritat del proper Govern de Catalunya.

Segon eix: educació. L'objectiu fonamental del segon eix de l'acció de govern que els proposo és fer front al fracàs escolar. No podem parlar d'una educació de qualitat fins que no reduïm notablement les actuals xifres de fracàs escolar, com a mínim també fins a la meitat. I ho hauríem de poder fer en els propers vuit, deu anys.

Catalunya pot aspirar a ser un dels països de referència en matèria educativa. Tenim un bon punt de partida: una tradició docent de bon nivell i uns professionals de l'ensenyament amb una gran potencialitat. Tenim, a més, la Llei catalana d'educació, un pacte de país elaborat per una majoria sòlida d'aquest Parlament i que faig personalment meu, una llei que ens ha de permetre posar el focus en els

resultats del sistema educatiu i oblidar, per exemple, l'anacrònic i paralitzant debat sobre la titularitat de les escoles. Tots els centres escolars, amb independència de la seva titularitat, són i han de ser un servei d'interès públic. És fonamental la implicació de tots els agents educatius en aquesta gran tasca que és fer de l'educació un dels referents per a un país de qualitat. L'educació anticipa el futur i cohesiona la societat. Perquè l'ascensor social funcioni a Catalunya, cal que l'educació funcioni millor. Si l'ascensor social s'atura, Catalunya perdrà un dels grans trets de la seva identitat col·lectiva.

Convé també recordar que la millora de l'ensenyament no descansa exclusivament, ni tan sols principalment, a abocar més recursos econòmics. Tothom sap que en el context actual i en el curt termini serà pràcticament impossible gastar o invertir més diners. La manca de recursos, però, no pot ser l'excusa per aturar reformes que afecten més el model d'ensenyament que el pressupost. La clau de la millora de l'ensenyament rau precisament en la millor evolució i orientació del model. Les reformes i prioritats que entenem com a principals es poden resumir en les següents.

Primera. Formació de mestres i concentració de recursos a fi de detectar precoçment el fracàs escolar, procurant que quan aquest es detecta no sigui ja massa tard per actuar a temps.

Segona. Actuar, si cal, sobre el currículum, per fer de la competència lectora un punt central de la lluita contra el fracàs escolar. El mateix raonament serveix per a l'expressió oral i escrita, la capacitat de càlcul i de raonament matemàtic, i l'aprenentatge de llengües estrangeres.

Tercera. Garantir que els mestres siguin la pedra angular del sistema educatiu. Necessitem bons mestres i ben formats, per fer possible el gran repte de combatre el fracàs escolar i millorar significativament la qualitat del nostre ensenyament. Ens cal també descomprimir el sistema escolar de burocràcia inútil, controls de tota mena i canvis de criteri constants i contradictoris, procurant que els mestres facin de mestres i no de buròcrates.

Quarta. Cada centre ha de ser un bon centre. Això requereix autonomia real per poder prendre decisions i administrar recursos.

Cinquena. Garantir el dret a l'educació en un marc de llibertat, on es faci realitat el model educatiu d'interès públic, basat en la coresponsabilitat entre famílies i Administració, i s'eviti la delegació de responsabilitats de les primeres cap a la segona. La família i els pares són els primers responsables de l'educació dels seus fills i, en conseqüència, han de disposar de major llibertat a l'hora de triar el centre educatiu dels seus propis fills.

Sisena. Garantir a través dels currículums escolars el domini ple del català, el castellà i l'anglès en finalitzar l'etapa educativa. El català, però, com a llengua pròpia, serà la llengua emprada normalment com a llengua vehicular d'aprenentatge i de relació escolar en totes les etapes i en tots els centres. Aquest ha estat el model que tots aquests anys ha facilitat tant l'aprenentatge de les dues llengües oficials com ha actuat de garant de la cohesió social. Aquest és un model socialment just i nacionalment necessari, model que ha rebut diversos reconeixements internacionals per la seva efectivitat, en assolir els seus objectius. L'aposta del Govern que aspiro a presidir serà per una escola catalana i uns alumnes trilingües.

Abans de tancar l'eix destinat a l'educació permetin-me fer una breu referència a la universitat. La universitat ha d'esdevenir un dels agents clau que possibiliti que la propera dècada sigui la dècada del coneixement a Catalunya; una universitat que ha de fer una clara aposta per l'espai europeu d'educació superior i de recerca, per la qualitat formativa i per una projecció internacional del sistema català i de la marca Universitat de Catalunya. Aquesta aposta també quedarà reflectida en l'organigrama del nou Govern que proposaré si resulto investit president de la Generalitat.

Tercer eix: sanitat. El model sanitari català és un model d'èxit que cal preservar, i per tal de fer-ho ens cal apostar per un model d'interès públic i de qualitat, que inclogui el tractament de la malaltia, la prevenció, la promoció de la salut i dels hàbits saludables, la rehabilitació, l'assistència i la recerca, i basat en els principis d'universalitat, assistència de qualitat, equitat, solidaritat i sostenibilitat.

Catalunya ha sabut construir en les darreres dècades un dels millors sistemes sanitaris d'Europa i, per tant, del món. Es tracta, però, d'un sistema fortament tensionat, que requereix d'algunes reformes per no perdre qualitat.

Primera, centres de salut més autònoms en la seva gestió, alliberats de les càrregues burocràtiques actuals, clarament excessives. La Generalitat ha de planificar serveis, garantir drets, controlar i avaluar qualitats i resultats i vetllar per un sistema de salut just i equitatiu. Aquesta responsabilitat no és delegable, però tampoc pot ser l'excusa per retallar la capacitat d'autoorganització i autonomia dels centres de salut.

Segona, la sanitat és un element d'interès públic, el que no implica, però, que el que presta el servei hagi de ser necessàriament l'Administració. Cal buscar les millors fórmules de gestió, amb independència de la titularitat del servei, i responsabilitzar els professionals d'aquesta gestió.

Tercera, decidir com a país i per ampli consens quin catàleg de serveis podem garantir i quin no, ja que el sistema està tensionat pel fet que en deu anys s'han fet més d'un milió de targetes sanitàries noves.

Quarta, flexibilitzar les condicions de jubilació dels metges, de manera voluntària, a fi d'aprofitar les altes capacitats professionals de metges amb llarga experiència.

Cinquena, la clau principal del nostre sistema sanitari són els seus professionals. Metges, infermeres, farmacèutics, personal auxiliar han d'implicar-se en les millores de gestió, promoure la formació continuada i l'intercanvi de coneixements.

Sisena, en un moment en què el sistema sanitari de provisió i finançament públic està immers en les dificultats pròpies d'una situació econòmica i pressupostària complicada, el Govern ha de prendre mesures que permetin el manteniment d'un sistema complementari, no alternatiu, d'assegurament privat.

Setena, ens caldrà revisar, com a país, la manera d'accedir als estudis de medicina, perquè no té sentit que alumnes amb vocació de ser metges i amb bons expedients acadèmics ni tan sols puguin accedir a les facultats de medicina.

Vuitena, convé racionalitzar bé les inversions futures en el sistema sanitari, no duplicant serveis d'alta tecnificació i aprofitant bé l'àmplia oferta avui ja existent.

El Govern que aspiro a presidir no és partidari del copagament a la sanitat. Els principals usuaris del sistema són els jubilats, i la pensió mitjana en el nostre país és d'uns nou-cents euros al mes. El copagament afectaria la part més vulnerable de la nostra població. Es buscaran, tanmateix, mesures alternatives realment destinades a superar els actuals abusos en la demanda del sistema sanitari.

Vull finalitzar aquest tercer eix fent referència a la investigació biomèdica i biotecnològica i a la recerca en tecnologies de la salut. La recerca ha de ser un dels motors de modernització del sistema productiu del país. En aquest sentit, el Govern potenciarà la bioregió com un dels motors de dinamització econòmica de Catalunya en col·laboració amb la indústria i els centres de recerca existents.

Quart eix: polítiques socials i de família. La nació comença amb les persones i són i seran les persones, el seu desenvolupament i el seu benestar les principals preocupacions i responsabilitats del Govern que aspiro a presidir.

Aixecar el país des del punt de vista econòmic i educatiu és la millor inversió en polítiques socials, és sembrar la base que ha de permetre garantir i millorar l'estat del benestar. Crear riquesa és el millor mitjà per poder redistribuir de manera més justa els recursos disponibles. La dita catalana és prou clara: d'on no n'hi ha, no en raja. Només si aconseguim que el país recuperi un ritme econòmic suficient i sostingut podrem mantenir i millorar el nostre estat del benestar.

En l'actual context de forts desequilibris en les finances públiques no serà possible incrementar en el curt termini els pressupostos destinats a polítiques socials i de família. Tanmateix, un compromís ha de quedar molt clar: qualsevol millora de les nostres finances ha de tenir un efecte immediat i directe a augmentar els pes de les polítiques socials fins a arribar, com a mínim, al 55 per cent sobre el pressupost de la Generalitat que havíem assolit en alguns moments.

Conjuntament amb l'increment del nivell de despesa en polítiques socials, en aquest quart eix de l'acció de govern voldria que es visualitzés també, com a prioritat cabdal, la promoció de la família i de la natalitat. La família és la cèl·lula bàsica de la societat. Si no garantim una organització de la nostra societat en base a famílies sòlides i estructurades minvarà la nostra cohesió social, i més en

moments de dificultat com els actuals. Els reconec que seria voluntat del Govern que aspiro a presidir el compromís de garantir de manera immediata estendre més enllà dels tres anys els ajuts directes a les famílies amb infants, però cal ser conscients que no podrem aplicar aquesta mesura fins que es torni a crear riquesa en termes reals.

Altres accions a tenir en compte en el camp del benestar social. Primera, tenim intenció de desenvolupar un marc legal propi d'autonomia personal, en el que en podríem dir una llei d'atenció a la dependència catalana. El Govern de la Generalitat és el responsable principal de vetllar pel benestar dels seus ciutadans i no ha de delegar fora de Catalunya aquesta competència. I, sobretot, el Govern de la Generalitat ha de demostrar una especial sensibilitat vers totes les persones amb discapacitat, tant psíquica com psíquica com sensorial, i la seva integració social.

Segona, fixar com a objectiu de país la inclusió social i la lluita contra la pobresa, en un moment en el qual tenim més persones excloses en situació de marginació o de pobresa creixent.

Tercera, li correspon a l'Administració garantir els drets, la qualitat, l'accés a les prestacions, l'equitat i la planificació dels serveis. Podem i hem de fer, però, la gestió dels serveis coresponsablement amb el teixit d'entitats d'iniciativa social i empreses del nostre país. El tercer sector cívico-social està cridat a jugar un paper clau en aquest àmbit.

Quarta, el suport a la infància, la joventut i la gent gran. Els infants són el futur d'un país i han de tenir garantides les necessàries mesures de prevenció i protecció, especialment aquells que tenen una major situació de risc. Els joves són un col·lectiu especialment maltractat per la crisi, amb unes xifres d'atur del 40 per cent, que dificulten la seva emancipació i l'accés a la vida adulta en igualtat de condicions. Un país que no inverteix en els seus joves està hipotecant el seu futur. El Govern haurà d'invertir en el que són les preocupacions bàsiques dels joves: feina, formació i habitatge assequible.

Les societats occidentals, i Catalunya no n'és una excepció, veuen com s'incrementa progressivament el nombre de persones grans que les conformen; persones grans que, gràcies als avenços mèdics, tenen cada cop millors condicions de vida i viuen més anys. Necessitem una participació activa de la gent gran a la societat i aprofitar tot el coneixement i l'experiència que han acumulat al llarg de la vida.

Cinquena, les diferències de religió, sexe, raça i orientació sexual, entre d'altres, no han de suposar en cap cas una desigualtat, i l'únic camí per aconseguir-ho és el respecte a aquesta pluralitat i l'establiment d'una xarxa transversal que garanteixi la igualtat d'oportunitats en tots els camps del desenvolupament personal i professional.

Sisena, Catalunya és i ha estat sempre un país d'acollida i d'integració. El somni català es conforma a partir de la voluntat de crear una comunitat de destí i no d'origen. Per reforçar la cohesió social ens cal la integració de les persones nouvingudes, amb drets i deures. S'han desenvolupat bones eines com el Pacte nacional per a la immigració i la llei d'acollida, als quals ara caldrà donar compliment.

Vull fer una breu referència per acabar aquest eix de l'acció de govern al món de l'esport. La pràctica de l'esport afavoreix la salut i la socialització i és, alhora, una eina important per a la cohesió. El Govern que aspiro a presidir garantirà el suport a les entitats i clubs que fomenten la pràctica de l'esport. I des de la mateixa presidència de la Generalitat es tutelarà la política esportiva, atenent el relleu que cal atorgar-li com a país.

Cinquè eix: seguretat. Un major nivell de seguretat suposa un nivell més alt de benestar, de llibertat i de qualitat de vida. La política de seguretat serà una de les prioritats clares del Govern que aspiro a presidir. Una política de seguretat efectiva és aquella que assoleix els seus objectius sense ser notícia permanent. Cal que les anècdotes en matèria de seguretat deixin de ser referent constant a l'opinió pública i que el prestigi i la tasca ben feta dels cossos de seguretat i emergències siguin l'element més destacable d'aquests en el futur.

La política de seguretat del Govern vindrà definida per dos elements clau. Primer, tolerància zero amb la delinqüència i lluita ferma contra el crim organitzat, el tràfic de drogues també prop de les escoles i el vandalisme antisistema. En aquest sentit, és clau que la capital del país, Barcelona, deixi de ser notícia arreu del món com a capital de referència de la transgressió, i que establim mesures clares que posin fre de manera efectiva a la multireincidència. La darrera reforma del Codi penal ens dóna una clara oportunitat que volem aprofitar.

Segon, ens proposem recuperar el prestigi i l'autoestima del Cos de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Després d'uns anys difícils per al cos, el Govern que aspiro a presidir vol fer de la confiança i el respecte vers la policia el referent de la seva actuació. S'acabarà immediatament amb les actituds de dubte i de qüestionament permanent del cos dels darrers anys. Tal com vaig anunciar en el seu moment, si sóc investit president una de les primeres accions que ordenaré serà la supressió del denominat «Codi ètic» del Mossos d'Esquadra. Un codi deontològic és sempre necessari i oportú en qualsevol professió. El que és un error és pretendre'n la imposició des d'un govern, i més encara si és contra la voluntat dels professionals a qui va destinat.

Definits els dos elements clau en matèria de seguretat, no vull tancar aquest eix de l'acció de govern sense fer referència a la gestió d'emergències i del trànsit. El Govern que aspiro a presidir implementarà un sistema de gestió integral d'emergències i dotarà dels mitjans necessaris el Cos de Bombers, tot donant compliment a les recomanacions de la comissió d'investigació parlamentària del foc d'Horta de Sant Joan.

Com tot govern, reduir la sinistralitat a les carreteres catalanes serà una prioritat en matèria de seguretat viària. Es milloraran les mesures destinades a reduir les situacions de risc i, donant compliment al que hem anat defensant els darrers anys, s'eliminarà la limitació horària indiscriminada dels vuitanta quilòmetres per hora en les àrees d'accés a Barcelona.

Sisè eix: política territorial i sostenibilitat. Apostar per l'equilibri territorial, construir les infraestructures necessàries i garantir la sostenibilitat dels nostres recursos naturals són els tres pilars que proposo per dur a terme una política territorial

moderna i ajustada a les prioritats del nostre país. Només amb un país territorialment equilibrat es garantirà l'accés als serveis en igualtat de condicions per a tots els ciutadans, amb independència del seu lloc de treball o de residència. I només la presència d'activitat econòmica arreu és garantia d'aquesta igualtat territorial.

En aquest sentit el proper Govern haurà d'actuar de tal manera que no s'escapi activitat econòmica del país, facilitant la feina dels que volen invertir, sempre que sigui compatible amb la realitat de cada territori.

Necessitem més que mai un país en xarxa, totalment lligat, ben connectat pel que fa al transport de persones i mercaderies, a l'aigua, a l'energia i també respecte a les tecnologies de la comunicació. És per això que també vull assumir el compromís de promoure totes aquelles infraestructures que el país necessita prioritzant aquelles que ofereixen un millor rendiment en termes de creixement econòmic.

Situades aquestes prioritats –equilibri territorial i construcció de les infraestructures necessàries–, entrats com estem al segle XXI, seria d'una gran irresponsabilitat no situar també com a prioritat en la política territorial la necessària sostenibilitat del nostre medi natural i, si m'ho permeten, de tot allò que impulsem o fem.

La sostenibilitat no pot ser només una etiqueta, sinó que ha d'impregnar tota l'acció del Govern i, si fos possible, de tota la societat. És per això que els proposo passar pàgina a la guerra de banderes o etiquetes i fer de la sostenibilitat un objectiu que combini amb encert i eficàcia la preservació del nostre medi natural, creant un ecologisme del fer que permeti garantir el creixement econòmic que ens cal avui, i el futur que volem per a demà.

Situades les grans prioritats, passo a esmentar algunes accions més concretes.

Primera. Disposem avui de les eines necessàries per trencar les barreres d'espai i temps: les tecnologies de la comunicació i la informació, tecnologies que permeten que el talent i la creativitat puguin pesar més que el lloc físic on es desenvolupa l'activitat. Per això estimularem mesures per garantir l'accés en igualtat de condicions a aquestes tecnologies arreu del territori.

Segona. Tan important com la inversió i construcció d'infraestructures ho és la seva gestió; de poc hauran servit les inversions milionàries en infraestructures d'aquests darrers deu anys si no som capaços de gestionar-les d'acord amb els interessos i prioritats del nostre país. Aquesta reflexió val particularment per les infraestructures com l'aeroport de Barcelona o els altres aeroports de Catalunya, els serveis de trens de totes les característiques, els ports de Barcelona i Tarragona, etcètera. La gestió de totes aquestes infraestructures s'ha de fer des de Catalunya i pensant en Catalunya. Aquest és el compromís i l'aposta del Govern que aspiro a presidir.

Tercera. Es garantirà la connectivitat i l'accés a tot el territori de l'aigua i l'energia. Catalunya no és una illa que pugui romandre al marge de les xarxes d'aigua i energia. L'aigua, cal anar a buscar-la allà on hi ha excedents i sigui menys costós energèticament portar-la.

I respecte a l'energia necessària per activar el nostre país econòmicament, cal anar cap a un model energètic més àgil, més net, més eficient i més respectuós amb el canvi climàtic. Cal apostar per reduir la dependència dels combustibles fòssils, costosos i contaminants, a través d'un major pes de les energies renovables, que sigui compatible amb l'estructura de costos del teixit productiu a fi de no perjudicar la capacitat de competir, i a través de millorar l'eficiència en la utilització de l'energia amb mesures d'estalvi. En aquest sentit, s'impulsarà una política fiscal verda que incentivi les empreses a invertir en aprofitament d'aigües, reciclatge de residus, estalvi i eficiència.

Permetin-me una breu referència a les polítiques d'habitatge. La política d'habitatge s'integrarà en l'àmbit de la política territorial i haurà de fer front de manera prioritària a la sortida de l'estoc d'habitatges sense vendre ni llogar, clarament excessiu en moltes poblacions catalanes, i al mateix temps concentrar els recursos disponibles en l'àmbit del lloguer i de la rehabilitació.

Setè eix: administracions. Actualment l'Administració de la Generalitat representa aproximadament un 20 per cent del producte interior brut català. Amb aquest volum sobre el total de l'economia, l'Administració no pot quedar al marge de les grans reformes que s'han de dur a terme en tots els àmbits. No s'entendria que des de la

política es prediquin reformes per a tots els sectors excepte per a aquell sobre el qual som directament responsables. Govern i Parlament han d'assumir que no poden defugir de fer front a la gran reforma pendent, la de l'Administració i la de la funció pública, tot i les limitacions que encara tenim a nivell de marc legal.

La reforma que els proposo s'ha de fer comptant amb els actius interns de la mateixa Administració: un gran nombre de professionals d'alta qualificació i un *know-how* acumulat que hem de saber aprofitar. L'objectiu que perseguim és una administració amb bona capacitat de resposta, tràmits més senzills i menys burocràcia. He parlat sovint d'una triple a, que ha de caracteritzar el funcionament de les administracions: austeritat, aprimament i agilitat.

Creiem en una administració austera, per això en el proper Govern hi haurà una reducció d'un 20 per cent del nombre de departaments –màxim dotze, enlloc dels quinze actuals– i una reducció d'alts càrrecs i personal de confiança d'un mínim del 25 per cent. I també proposo reduir com a mínim entre un 15 i un 25 per cent la despesa en informes, estudis tècnics, campanyes institucionals, despeses de representació, publicitat i protocol.

Les polítiques d'austeritat han d'anar acompanyades d'altres que amb el pas del temps vagin aprimant l'estructura de la Generalitat, que ha crescut en accés. En aquest sentit, caldrà no cobrir les baixes per jubilació, excepte en els serveis bàsics, i redimensionar a la baixa molts organismes autònoms, empreses i consorcis de l'Administració, fusionant entitats per evitar duplicitats i eliminant aquelles que no siguin estrictament necessàries. També caldrà impulsar la concertació de serveis per part de la Generalitat, aprofitant la llarga i rica tradició d'entitats privades i teixit associatiu del nostre país.

Volem una administració àgil. Ens comprometem a no aprovar cap regulació nova que no comporti, com a mínim, l'eliminació d'una d'antiga, i, si poden ser dues, millor. L'objectiu ha de ser menys normes, més ben fetes i més fàcils de complir. Una administració àgil vol dir una administració col·laboradora i facilitadora de l'activitat, i amb empleats públics més formats i més incentivats.

La fórmula de bon govern que volem per a l'Administració catalana es defineix amb més lideratge i menys burocràcia, més austeritat i menys despesa inútil o supèrflua, més llibertat i menys dirigisme, més protecció i menys control.

Permetin-me tancar aquest setè eix de l'acció de govern fent una breu referència al model d'organització territorial, a l'Administració de justícia i a la necessitat d'una nova llei electoral.

Catalunya ha de tenir una organització territorial pròpia, procurant superar l'actual divisió provincial del segle XIX, consensuada amb el territori i que no suposi un augment de costos i de nivells administratius per als ciutadans; a Catalunya no hi caben més nivells d'administració. També caldrà desenvolupar les lleis de governs locals, de finançament local i la de l'Aran per desplegar el règim jurídic especial previst a l'Estatut.

L'Administració de justícia ha d'estar configurada com un bon servei públic per als ciutadans. Seran prioritats l'impuls del Consell de Justícia de Catalunya com a òrgan de govern descentralitzat del poder judicial i amb totes les funcions per poder apropar la justícia al ciutadà, així com l'assumpció de les plenes competències sobre els mitjans materials, les oficines judicials i els òrgans i els serveis de suport.

Així mateix l'esforç inversor de futur caldrà focalitzar-lo sobre la millora del sistema que poden suposar les tecnologies de la informació i de la comunicació.

Per lluitar contra la desafecció necessitem també una administració més transparent i més propera a la ciutadania. El Govern que aspiro a presidir buscarà aconseguir el consens necessari per elaborar una llei electoral de Catalunya, que afavoreixi l'apropament de la política a la ciutadania i garanteixi l'adequada representació del conjunt del país.

De la mateixa manera caldrà modificar la Llei de consultes via referèndum aprovada a la darrera legislatura, a fi de facilitar la participació ciutadana sense necessitat d'intervenció dels poders públics estatals.

Vuitè eix: la nació. La defensa, millora i creixement de l'autogovern, el desenvolupament d'una política activa de defensa i promoció de la llengua i la

cultura catalanes, així com garantir la projecció exterior del nostre país, són els objectius principals que el Govern que aspiro a presidir desenvoluparà en matèria d'autogovern i d'identitat.

Pel que fa a l'autogovern, volem aconseguir noves cotes de sobirania per a Catalunya, mitjançant tots els mecanismes que tinguem a l'abast. Per exemple, començant per la potencialitat que li queda a l'Estatut després de la sentència del Tribunal Constitucional, renegociant amb el Govern de l'Estat tots aquells traspassos que no s'han tancat correctament i també exigint i fent possible el compliment íntegre del que se'ns deu de la disposició addicional tercera de l'Estatut en matèria d'inversions en infraestructures.

La política lingüística tindrà com a principal objectiu avançar cap a la plena normalització del català amb accions com el desplegament del reglament de la Llei del cinema o reforçant el paper de la Televisió de Catalunya com a motor del sector audiovisual en català.

La cultura és el nervi de la nació, és l'element central que la vertebrava i la defineix. De la cultura emana el sistema de valors propis que ens caracteritza com a poble i ens permet interlocutar en igualtat de condicions amb la resta de cultures d'arreu del món. Des d'un punt de vista cultural, podem i hem d'actuar com un país independent.

Tanmateix, es fa necessari per dignificar i potenciar la nostra cultura afavorir la tasca dels creadors, desenvolupar nous públics, estimular la professionalització, la industrialització i la internacionalització dels diferents actors i agents culturals, i donar valor com a gran factor d'identitat, cohesió i integració a la nostra cultura popular i tradicional.

Un país que vol ser present al món global ha de vetllar per la seva projecció i desenvolupar una política de relacions exteriors que promogui la màxima integració possible de Catalunya al món, la presència en els fòrums econòmics, en els diferents organismes i comitès de treball de la Unió Europea i en altres organismes internacionals, com la UNESCO.

El futur Govern té com a objectiu irrenunciable situar Catalunya al món; situar-la econòmicament, culturalment, turísticament, nacionalment i políticament; donar a conèixer la realitat catalana arreu i procurant aprofitar el nostre potencial de capitalitat mediterrània per projectar-nos al món no com una regió perifèrica d'Espanya, sinó com una nació central del sud d'Europa, ròtula entre les riberes sud i nord del mar Mediterrani.

Presentats els vuit eixos sobre els quals girarà l'acció del Govern que aspiro a presidir, vull fer una reflexió específica sobre el repte històric de país que ens cal enfrontar en els propers anys.

La Catalunya d'avui és fruit del fil roig de moltes generacions que han maldat per construir una nació amb progrés econòmic i social i amb capacitat d'autogovern. És des d'aquesta perspectiva que va néixer i es va forjar l'acord de l'Estatut del 2006, que va ser validat directament pel poble de Catalunya, i que pretenia renovar la relació amb l'Estat espanyol a partir del reconeixement nacional de Catalunya i del salt en l'autogovern i el finançament.

És així que la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut té una dimensió també històrica per a tots nosaltres. Negligir-ho i voler-la situar en el terreny purament anecdòtic no només seria un error sinó que seria donar l'esquena a la veu democràtica del poble català.

S'ha constatat, tal com van dir clarament alguns pares de la Constitució, que el pacte constitucional entre Catalunya i l'Estat, tal com el llegeix l'actual Tribunal Constitucional, no dóna més de si. El Tribunal Constitucional ha tallat de soca-rel qualsevol possibilitat de fer evolucionar Espanya cap a un estat plurinacional.

Catalunya ha d'entendre que Espanya vol seguir sent una sola nació amb un sol estat, i no sembla que res la faci canviar d'aquest propòsit. Hi té el seu dret i s'ha d'assumir.

Tanmateix, Espanya també ha d'entendre que Catalunya i el poble català no defalliran, com no ho han fet al llarg de la història, en la defensa del seu autogovern i les seves llibertats. Ens cal, per tant, forjar el nostre propi camí de futur; ens cal canviar i començar un nou camí.

Val a dir que el nou camí ja el va marcar el poble de Catalunya en la manifestació del 10 de juliol d'enguany, amb el lema «Som una nació, nosaltres decidim». I sobretot l'ha marcat amb el resultat de les eleccions del passat dia 28 de novembre.

Igual que Espanya va fer la seva transició democràtica un cop acabada la dictadura franquista, Catalunya ha d'encarar la seva pròpia transició nacional. Parlo de transició, no de revolució. I com tota transició, cal fer-la de manera democràtica, pacífica, i a base de grans consensos interiors.

En aquest sentit, el dret a decidir aconsella, i de fet, requereix, que els temes sobre els quals s'exerceixi descansin sobre majories àmplies qualificades o reforçades, amb la finalitat de donar a la decisió tota la legitimitat i la força necessàries. I també d'evitar dividir la societat catalana en dues meitats, amb el risc de fractura social i nacional que això comporta.

El dret a decidir dels catalans enfonsa les seves arrels en les conviccions i en les creences més genuïnament democràtiques. El dret a decidir d'un poble és l'exercici de la democràcia en estat pur. A quin demòcrata li fa por això? A quina persona amb principis democràtics sòlids i ben fonamentats li pot fer basarda que la democràcia es manifesti amb naturalitat?

Si Catalunya és una nació, i ho serà mentre els catalans ho vulguin, i no és simplement una derivada o un subproducte constitucional, els catalans tenen –tenim– el dret democràtic a decidir el que més ens convé com a poble. És responsabilitat d'un president i d'un govern no tancar les portes als anhels d'un poble, així com evitar fractures internes i portar-lo a la frustració.

Per tant, proposarem com a gran repte per als propers anys, en el camí de la transició catalana que iniciem, basada en el dret a decidir, la definició d'un model propi de finançament per a Catalunya: el pacte fiscal.

La demanda d'un model de finançament més just per a Catalunya genera grans consensos en la societat catalana. I consensos transversals entre els electors de les diferents formacions polítiques d'aquest Parlament. Aprofitem doncs la força que neix de la reclamació justa dels nostres conciutadans per assolir el pacte fiscal

que ens permeti decidir sobre els recursos que nosaltres mateixos generem com a país i com a societat.

Aquest gran repte de país no pot afrontar-lo un govern en solitari, ni tant sols un Parlament. Cal sumar-hi tots els agents socials, la societat civil organitzada i la majoria de la ciutadania al costat. La força de la unitat és el nostre principal actiu davant d'una demanda que sabem justa i necessària.

Estem oberts a acordar amb vostès, amb els grups parlamentaris, la millor manera de forjar un acord intern a Catalunya d'àmplia base per plantejar amb tota la força la demanda del pacte fiscal que permeti a la Generalitat gestionar els recursos que es generen a Catalunya. Un pacte fiscal inspirat per tant en els models de concert o conveni econòmics.

La nostra proposta –simplement proposta– es podria resumir així:

Aprofitar l'any 2011 per bastir a Catalunya els acords interns necessaris, com més amplis millor.

Treballar de manera discreta per no reproduir la discussió fatigant de l'Estatut. La ciutadania no entendria que aquest fos l'únic tema de debat prioritari en aquest Parlament.

Plantejar el pacte fiscal acordat a Catalunya al proper Govern central –del color que sigui– en el moment de la seva constitució després de les properes eleccions a Corts Generals, previstes per a la primavera de l'any 2012.

I, finalment, condicionar la nostra política d'estabilitat i governabilitat a Madrid a la consecució del pacte fiscal.

Els parlava, en el punt anterior, del fil roig de la història mil·lenària de Catalunya, de la qual nosaltres som hereus i continuadors. Tanmateix, les nacions les fan dones i homes concrets. Els líders només són aquells que interpreten el sentit de cada moment històric, els que troben el camí escoltant amb atenció el batec de la societat. Jo vull escoltar el batec d'avui perquè em sento hereu de tots els que m'han precedit en el lideratge del país.

Em sento hereu d'Enric Prat de la Riba, forjador de la primera administració catalana, per minsa que fos, des de la derrota del 1714. De Francesc Macià, el president estimat, idealista, que va saber captar la realitat sense renunciar als ideals. De Lluís Companys, el president afusellat –el president màrtir– només pel fet de ser president de Catalunya. De Josep Irla, el president de la resistència. De Josep Tarradellas, el president de la continuïtat, del retorn i de la recuperació de la Generalitat. De Jordi Pujol, el president constructor de la Catalunya moderna, promotor del respecte i del bon nom de Catalunya. De Pasqual Maragall, el president del nou Estatut. I de José Montilla, el president que exemplifica l'èxit del model català d'integració. De tots ells n'agafo el millor, de tots ells en vull preservar el llegat més valuós. A tots ells els hem de donar les gràcies per haver dirigit el país i servit la seva gent. Jo, humilment, vull continuar, simplement, fent camí.

Tots els presidents que he esmentat són fites en el fil roig del catalanisme que ha construït la nació. El catalanisme ha estat el principal factor de modernitat de la Catalunya contemporània. Malgrat els forts cops de vent i de mar que han fet escorar i alguns cops embarrancar el vaixell de la nostra història, la vitalitat del catalanisme ha proporcionat a la gent una brúixola i un mapa molt valuosos.

Ara ens toca a nosaltres, dones i homes de començaments del segle XXI, de fer servir la brúixola amb encert i tornar a mirar el mapa per avançar. I començar una nova singladura, aprofitant els vents favorables que puguem trobar.

Catalunya és una idea en moviment. Catalunya és una idea construïda amb els somnis, els anhels i el treball de dones i homes concrets, una idea viva perquè ha estat assumida i sostinguda per diverses generacions fins al dia d'avui.

Catalunya segueix essent Catalunya perquè els catalans, malgrat el nostre poder limitat, hem tingut i tenim el gran poder de creure en nosaltres mateixos. Per això la nació catalana ha sobreviscut a diversos intents d'aniquilació.

Per sobre i per sota de la nació material hi ha una idea poderosa, atractiva i compartida que ens salva de les derrotes i ens projecta cap al futur: el catalanisme, com a esperança en nosaltres mateixos i en les nostres forces; el catalanisme, com a sentiment d'estima al país i de compromís amb la seva gent.

Som, doncs, i des de fa tres-cents anys, una idea d'esperança contra la derrota, contra la resignació, contra l'assimilació, contra la desaparició i contra l'oblit. L'endemà mateix de l'11 de setembre de 1714, quan la ciutat de Barcelona va caure davant les tropes franco-castellanes, el nostre país va començar a creure en el futur i va posar-se a treballar. Venim d'aquell moment tràgic d'autoafirmació però no som presoners del passat, ans al contrari. El catalanisme com a idea és, per sobre de tot, una conquesta obstinada del futur. És mirant sempre endavant que hem esdevingut una història d'èxit a Europa, «un miracle» per dir-ho en paraules de l'historiador Josep Termes.

Amb aquesta idea al cap, l'any 1914, Prat de la Riba posa els fonaments del modern autogovern amb vocació i mentalitat d'estat. També agafats a aquesta idea, com un naufrag a una fusta, suportem la guerra civil i travessem la llarga dictadura de Franco. I gràcies a l'energia d'aquesta idea som protagonistes de la recuperació democràtica l'any 1975.

Avui, en aquest any 2010 que s'acaba, aquesta idea ha de servir-nos per imaginar nous camins que ens permetin superar les crisis que ens angoixen i el dur bloqueig institucional que patim com a nació. Bo i sabent que el món ha canviat i que alguns interrogants importants de 1914 o de 1975 ja han tingut resposta.

Ara sorgeixen noves preguntes, les que són pròpies d'un món global al qual, com vaig dir l'any 2007, ha d'adaptar-se el catalanisme amb l'esperit crític que exigeix la complexitat que ens envolta. I nosaltres, els catalans i les catalanes d'avui, tenim dret a fer preguntes i a rebre respostes clares sobre la nostra llibertat.

Vull proclamar des d'aquí, solemnement, el meu compromís amb aquesta idea de futur i d'esperança que representa Catalunya. Una idea que ens pertany a tots, per damunt de partits i creences, orígens i accents. Només des de la dignitat i des de la responsabilitat que conté aquesta idea podem fer allò que ara cal fer. I ho hem de fer tots plegats, des del Govern i des del Parlament, des de les institucions i des de la societat.

El que resulta decisiu no és l'èxit del Govern, sinó l'èxit del conjunt de la societat catalana. O ens en sortim tots plegats, com un sol poble, o tots els esforços seran balders.

El nou Govern i el seu president –si finalment surto elegit pel Parlament– volem guanyar-nos la credibilitat a base d'explicar la veritat, per dura que sigui. Des de la política no podem, ni devem, ocultar, maquillar o desfigurar la realitat en benefici dels missatges. Avui la gent valora més els testimonis que els mestres i quan valora aquests últims, és perquè son testimonis.

Nosaltres volem ser un govern de paraules, de fets i de paraula. Un govern que s'explica, que pren decisions, i que compleix, sense divorci entre l'explicació, els fets i el compliment dels compromisos.

Estic fermament convençut que el nostre país és conscient de les dificultats de tot ordre a què haurem de plantar cara i sé que no se'ns demanen ni miracles ni solucions màgiques, que estan fora del nostre abast. La societat ens demana, però, serietat, responsabilitat, lideratge, cohesió, sentit pràctic, ideals i esperança.

Aprofito la solemnitat d'aquesta sessió d'investidura per fer una crida a la coresponsabilitat i el colideratge de la societat catalana.

El país necessita un bon lideratge polític, però si ho refiéssim tot a aquest lideratge polític no ens en sortirem. Un govern fort com el que vull presidir necessita una societat forta, dinàmica i amb el coratge necessari per coliderar, per coresponsabilitzar-se del camí que hem d'emprendre cap al futur. El govern ha de fer unes coses i la societat n'ha de fer unes altres, certament, i el país necessita la col·laboració entre ambdues esferes i que les iniciatives sortides de la societat civil siguin animades i potenciades, més que no pas entorpidides, per l'Administració.

Catalunya ha sobreviscut perquè la societat s'ha sabut dotar, sovint sense institucions pròpies o amb els poders en contra, d'instruments efectius per desenvolupar-se en tots els terrenys. Aquesta societat ha de posar les seves millors energies al servei del repte col·lectiu d'aixecar Catalunya, sense por al fracàs o al judici públic desfavorable. És hora de tancar les pores i de fer aflorar el coratge perquè Catalunya necessita les millors contribucions de la seva societat.

Aquesta crida que faig al compromís i a la responsabilitat descansa també en un deure moral: tothom que tingui un determinat talent, una qualitat específica, una experiència acumulada pot posar-lo al servei del país. No és el moment de mirar què fa el nostre veí pel país, sinó què podem fer cadascun de nosaltres per Catalunya.

Vivim temps decisius per al futur de Catalunya i probablement les decisions que prenguem ara marcaran el rumb del país durant més temps o durant temps més llargs que els que dura una sola legislatura. Tots estem cridats a posar el nostre gra de sorra per aixecar Catalunya i enlairar el seu esperit i el seu exemple en aquests temps difícils. Tots tenim dret a participar de l'obra col·lectiva que suposa construir un país. Aquelles persones, però, que la vida els ha portat a tenir més talent o més capacitat no només tenen el dret sinó també el deure de retornar a la societat una part del que n'han rebut, i sobretot en moments en què Catalunya necessita aquests talents i aquestes capacitats.

Acabo amb una reflexió de caire personal. Recordo que en una discussió parlamentària a l'inici de la legislatura anterior el president José Montilla em va recordar que ell havia arribat a la presidència de la Generalitat al primer intent. És evident que no és el meu cas. Tanmateix la vida t'ensenya que els fracassos i els èxits són relatius. Amb la perspectiva dels anys els he de dir que mai em vaig sentir un fracassat amb la derrota, però que tampoc ara em sento un guanyador amb la victòria.

Arribo a aquesta etapa de la meua vida lleuger d'equipatge, però alhora carregat d'il·lusió per poder fer, durant un temps limitat, un bon servei a Catalunya, i continuar així escrivint algunes pàgines més de la història de Catalunya, un país que ha cregut i creu prou en ell mateix per mantenir-se dempeus entre les nacions amb més tradició del món, com demostra la mateixa institució de la Generalitat, de la qual, després de més de 650 anys d'existència, aspiro a ser el cent vint-i-novè president si vostès m'atorguen la seva confiança.

Visca Catalunya!

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Se suspèn la sessió, i es reprendrà aquesta tarda a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i onze minuts.